

Marek Páral - MUŽ A HVĚZDY

"Viš, já si strašně vymejšlím! No fakt! Já vymyslel strašnou spoustu věcí! Celý velikánský světy! Vopravdu, mám je celý tady v tý hlavě - i teď - přima, co?"

Zatímco ten kluk mluvil, On pozorně sledoval její myšlenky a zdálo se, že se usmívá.

Dnes se nenamáhal do něčeho se převtělovat a sledovat své vzpomínky zevnitř, ocitnout se v nich samotných, jako to občas rád dělával. Dnes zůstal tím, čím byl - tím, kdo uchopil své vzpomínky a oživil je, aby tak mohl vrátit čas a prožít znovu už jednou prožité.

"Třeba si představ - viš, já si strašně představuju - taky si představuješ? ... Jo, tak si představ takovou sametovou noc mezi hvězdama - ono tam taky nic jinýho než taková noc není... No a v tý noci se vznáší - on vlastně pluje, ale to není poznat - takovej úplně obyčejnej domek - s červenou střechou, kamenným komínem a zápražím se třema schodama.

A na těch schodech sedí chlap - takovej docela normální chlap v riflích se širokým páskem a v manšestrový košili s vyhrnutejma rukávama. Sedí a kouká na hvězdy, který jsou všude kolem, a takhle sám už tam sedí a kouká dobřejch osmdesát let... úplně sám!"

Víc se k ní přitiskl a rty se dotknul jejích vlasů.

V křoví vedle vrat zasvítily pár zelených světýlek, reflektory projíždějícího auta.

Pak se čas zastavil.

Černá kočka zůstala strnule přikrčená v křoví, ti dva znehybněli opření o sebe, znehybněly i jejich myšlenky, protože to byly Jeho myšlenky a on přestal vzpomínat.

A sotva muž otevřel oči, rozpadl se celý ten znehybnělý svět na fragmenty paměti a zmizel tak úplně.

Vstal z rozložitého křesla a přešel k oknu. Jako vždycky bylo otevřené a za ním - jako vždy - hvězdy.

Muž na ně chvíli hleděl a pak zamířil ke dveřím.

Otvíraly se bezhlučně a za nimi bylo jen zápražíčko se třemi schody a pak už nic - jen ty hvězdy zavěšené v tom velikánském, sametově černém a tichém nic.

Muž se posadil na poslední schod a nohy spustil do prázdna.

A tak tam seděl a kolem něj ubíhaly vzdálené tečky světla a zdálo se, že stejně tak lhostejně a neznatelně kolem něj ubíhá i čas - ubíhal-li ještě vůbec. A jestli ano, jako že fyzikální zákony se, přes všechnu neskutečnost toho výjevu, zdály být v pořádku, pak pro něj ztratil význam - ve svých myšlenkách, které pro něj byly mnohem důležitější než skutečnost a skutečný čas, si s ním mohl dělat co chtěl.

A tak ho také vracel o celých...

O kolik vlastně? O padesát? O sto? O dvě stě let? Kolik mu vlastně bylo, když se k němu tiskla a kolem šuměl déšť?...

A kolik že je mu vlastně teď? A co všechno se mezi tím událo?...

Hluboko v jeho paměti jsou uloženy dny, kdy pomalu objevoval sílu svých myšlenek a posléze ji dokázal ovládnout a znásobit, až mu jednoho dne stačila k tomu, aby jí dokázal přemoci vlastní tělo připravené zemřít. Rázem se tak stal věčně mladým a celý vesmír mu náhle ležel u nohou, stačilo jen chtít a mohl se dotknout hvězd.

Ale potom přišly okamžiky, kdy s těmi hvězdami zůstal sám a uvědomil si, že se najednou změnil v pouhé tečky světla, protože už je nebylo proč dobývat, pro koho...

To potom se začal nořit do vzpomínek, stále víc a víc, až je jednou dokázal oživit - oživit tak svět, ve kterém zanechal vše, pro co žil.

Byla to těžká práce, ale jeho myšlenky byly silné a on měl spoustu času, a tak trpělivě a důkladně probíral svoji paměť, pátral v hlubinách podvědomí a skládal obraz toho dávno minulého světa, ve kterém byl ještě tím klukem, který ani netušil, že se jednou opravdu dokáže vzepřít smrti, i když o tom už tehdy často přemýšlel, ale ne zas tak často jako o ní...

V jeho myšlenkách - dnes již mnohokrát obsáhlejších a rychlejších - se znovu odvíjel příběh jeho života...

Něco neobvyklého upoutalo jeho pozornost - to už se dlouho nestalo. Přehlédl prostor.

Jedna hvězdička mu chybí do stáda!

Sedí a kouká, až se hvězdička zase objeví, a za chvíli zmizí kousek vedle jiná. Potom se beze spěchu zvedne a zajde do domku.

Zanedlouho pak ze skály, se kterou byl zřejmě domeček vytržen z nějakého poklidného pozemského zákoutí, vytryskne svazek energie a vesmírná chaloupka pomalu změní polohu, aby mohl muž znovu vyjít na zápraží a sledovat pohasínající a znovu se rozsvěčující hvězdy, dokud nevěděl dost, aby mohl svou chaloupku zamířit přímo k té temné hroudě hmoty schovávající hvězdičky.

Když opět vyšel na zápraží, měl přes rameno laserovou pilu, po kapsách nastrkané nálože a kolem pasu dlouhé lano, jehož druhý konec uvázal za kliku u dveří.

U práce neodpočíval. Asteroid to byl malý - takové snítka ztracené mezi hvězdami stejně jako jeho chaloupka - ale proti ní to byl přeci jen kolos.

Ale on ho nemínil nařezat a naštipat celý - jen aby zaplnil sklepení a měl tak čím občas nakrmit malinký reaktor. Práce mu rychle uběhla.

Brzy už chaloupka zase zrychlovala, nastavena opět na původní kurs, a muž opět usedl do svého ušáku u okna otevřeného do noci plné hvězd a znovu se ponořil do vzpomínek...

"On ten chlap je totiž nesmrtelný a dokonce dokázal své tělo přestavět tak, že může žít jen tak v kosmu - úplně bez skafandru - to musí být prima, co! Jenomže zase tak moc ne, protože jak on se tak dokázal udělat nesmrtelný - jak to své tělo ovládl - tak to ještě nedokázal naučit druhý a už se hrnul do toho vesmíru. A když pak jejich loď měla havárku, tak on jedinej to mohl přežít a tak zůstal sám. No a pak si postavil tu svoji chaloupku a teď se vrací domů..."

Je to moc blbý?"

Nic neřekla a jen zavrtěla hlavou, jak ji měla opřenou o jeho rameno.

Z křoví vyběhla černá kočka, v dálce bylo slyšet blížící se auto.

"No jo, co já ti to tady taky povídám takový nesmysly... čičí, pojď sem."

Kočka se zastavila uprostřed silnice a otočila se k nim.

Zelená očka jí na okamžik zasvětlovala světly ještě vzdáleného auta, ale hned zase pohasla a zvířátko zmizelo ve tmě...